

РЕШЕНИЕ

№ 7973

гр. София, 13.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.11.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ирина Кюртева

Полина Величкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11886** по описа за **2019** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 02 РУ при СДВР, чрез процесуалния представител юрисконсулт П. срещу Решение от 21. 08. 2019 г., постановено по адм. дело № 3636/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, 136-ти състав, НО.

С посочения съдебен акт е отменена издадената от касационния жалбоподател Заповед рег. № 226-зз-964 от 26. 02. 2019 г. за задържане на лице, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Иска се отмяна на съдебното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Ответникът - А. В. В., чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба. Подробни доводи в излага в писмен отговор.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за основателна.

Съдът приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 АПК. Разгледана по същество, същата е основателна.

Предмет на оспорване пред първоинстанционния съд е било задържането на А. В. В. под стража за срок до 24 часа със заповед за задържане № 226-зз-964 от 26. 02. 2019 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ при СДВР. В заповедта е посочено правно основание за задържането – чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – проверка за съпричаност по ЗМ 441/ 2019 г.

Същият е задържан на 26. 02. 2019 г. в 22.05 часа, като е освободен на 27. 02. 2019 г. в 10. 30 часа. При задържането на лицето е бил извършен обиск, като задържаният е подписал декларация по чл. 74, ал. 3 от ЗМВР и устно бил запознат с правата му при задържане. Досъдебното производство № ЗМ 441/ 2019 г. е било образувано за престъпление по чл. 198, ал. 1 от НК, като в хода на производството в качеството на обвиняем е привлечен А. А..

Районният съд е приел, че оспорваната Заповед рег. № 226-зз-964 от 26. 02. 2019 г. е немотивирана и издадена при липса на фактическо основание, поради което е отменил същата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е правилно, поради следните съображения:

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл.57 ЗМВР, но не съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, което е нарушение, водещо до нейната незаконосъобразност.

Отделно от това, заповедта за задържане е незаконосъобразна и поради следните съображения:

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1 за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР предполага наличието на основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление, като данните следва да са налични преди постановяването ѝ, респ.преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело по скоро до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ, която не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. В случая не е ясно защо е задържан оспорващият, има ли достатъчно данни за негово участие в извършване на престъпление. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено.

Според настоящия състав на съда не е доказано по категоричен начин, че преди издаването на оспорената заповед е имало данни, че А. В. е съпричастен към престъплението, предмет на ДП 441/ 2019. При извършената проверка при задържането му, не е установено той да е бил издирван във връзка с някакво извършено от него противоправно деяние. При личния му обиск, направен впоследствие у него, не са били открити предмети, чието притежание е забранено или

за които да е имало съмнение, че са били предмет на престъпление и които да са сочещи участието му в някакво противоправно деяние. Държанието му също не е давало повод той да бъде задържан. Независимо, че в настоящия случай административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същият е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане, а не да се ограничи единствено с проверка за съпричастност в извършено престъпление по ЗМ 441/2019 г., която впрочем би могла да се осъществи и при режим на призоваване. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

На следващо място се установява и несъобразяване с целта на закона – отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство - чл. 6 от АПК. Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е ПАМ, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква „с“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели. Самоличността на лицето е била установена. По делото не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Не е имало и данни за опасност от укриване на жалбоподателя. В конкретния случай А. В. е задържан, без каквито и да било данни, че същият може да има съпричастност към извършеното престъпление по чл. 198, ал. 1 от НК, предмет на ДП № 441/ 2019 г., поради което със задържането правата и законните интереси на жалбоподателя са засегнати в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава административният акт. В този смисъл са Решение № 13336 от 24. 10. 2012 г. на ВАС по адм. д. № 13969/2011 г.; Решение № 3475 от 9. 03. 2012 г. на ВАС по адм. д. № 5290/2011 г.; Решение № 4768 от 2. 04. 2012 г. на ВАС по адм. д. № 6326/2011 г.

Поради изложените съображения, обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, XIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21. 08. 2019 г., постановено по адм. дело № 3636/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.